

РЕШЕНИЕ

№ 80

гр. Пазарджик, 22.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК в публично заседание на двадесет и втори май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Борислав Ал. И.

при участието на секретаря Петя Кр. Борисова
като разглежда докладваното от Борислав Ал. И. Търговско дело №
20225200900077 по описа за 2022 година

Производството е образувано по предявени иски от С. А. Т. от гр.П., чрез адв.Р.М. от САК, срещу „Застрахователна компания Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н „Студентски“, бул. „Симеоновско шосе“ №67А. с правно осн.чл.432,във р. с чл.380 КЗ и чл.86 от ЗЗД. за заплащане на сумата от 50 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, представляващи болки и страдания в резултат от ПТП настъпило на 20.04.2021г. и сумата от 3 0644,65лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди разходи за лечение в резултат от ПТП настъпило на 28.08.2020г., ведно със законната лихва за забава върху главницата от датата на уведомяването за настъпване на произшествието 20.04.2021г. до окончателното изплащане на сумата и съдебно-деловодни разноски.

Предявените иски се основават на следните фактически твърдения: На 28.08.2020г., около 20:30 часа, в гр. П., на ул. „П.“, пред № , водачът Р. Б. А. на лек автомобил марка и модел „Мерцедес Е 320“, с рег. №, движейки се в посока към центъра на гр. П., не е внимателен към уязвим участник в движението, вследствие на което не вижда и удря пешеходеца С. А. Т., с което нарушава правилата за движение и реализира ПТП. При инцидента е пострадал пешеходецът С. Т..

За произшествието е съставен Констативен протокол за ПТП с пострадали лица от 28.08.2020г. Образувано е и досъдебно производство № 740/2020г., по описа на РУ - Пазарджик, след което Р. А. е предаден на съд. Признат е за виновен с влязло в сила на 17.02.2021г. - Решение № 36 от 01.02.2021г., постановено по АНД № 1766/2020г., по описа на РС - Пазарджик, за това, че на 28.08.2020г., в гр. П., на ул. „П.“, срещу № , при управление на МПС - лек автомобил марка и модел „Мерцедес Е 320“, с ДК № е нарушил правилата за движение по пътищата, като не е намалил скоростта и при необходимост не е спрял, когато е възникнала опасност за движението, вследствие на което е предизвикал настъпването на ПТП ударил е с предната дясна част на

управлявания от него автомобил пешеходеца С. А. Т., от гр. П., идващ от лявата му страна спрямо посоката на движение, с което по непредпазливост му е причинил средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на дясната подбедрица в горната трета, наложила оперативно наместване и фиксация - причинило на пострадалия трайно затрудняване на движенията на десен долен крайник по смисъла на чл. 129 от НК. Извършеното съставлява престъпление по смисъла на НК, като на основание чл. 78а, ал. 1 от НК, Р. А. е освободен от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание. След злополуката пострадалият С. Т. е транспортиран по спешност от екип на ЦСМП до „МБАЛ - Пазарджик“ АД, където е приет в Отделението по ортопедия и травматология с оплаквания за силни болки в десния крак, невъзможност за извършване на движения със същия, изтръпване на дясната подбедрица, рани на дясна лакътна става, силно кървяща рана на лявата вежда и други. Без ясен спомен за случилото се. Назначени са му различни изследвания и прегледи, от които са установени: *болка и деформация в проксимална трета на дясна подбедрица, наличие на патологична подвижност и костни крепитации, разкъсно - контузии рана по задната повърхност на дясна лакътна става с неправилна форма, разкъсно контузна рана в областта на лява вежда, състояние на афект след ПТП, захарен диабет тип 2 новооткрит и други.* Поставена е диагноза: *Множество счупвания на подбедрицата, закрито.* Първоначално е обработена хирургически раната на лявата вежда и е спряно кръвотечението. Направен е шев на раната. След клинично обсъждане е взето решение за осъществяване на оперативно лечение по повод фрактурата на подбедрицата. На 29.08.2020г. под обща анестезия е извършено открито наместване на фрактура с вътрешна фиксация, тибия и фибула. Поставен е пирон фи 8, с дължина 315 мм. Поставена му е имобилизация. С. Т. провежда и медикаментозно лечение в отделението по ортопедия. Изписан е на 03.09.2020г., като са му дадени препоръки да пази превръзката и имобилизацията сухи и чисти, както и да провежда лечебна физкултура в дома по указания му начин. Предписана му е и лекарствена терапия за дома.

Въпреки проведеното лечение се е наложило второ постъпване в болница за пострадалия С. Т., който на 17.05.2021 г. е приет в МБАЛ „ХИГИЯ - СЕВЕР“ ООД, гр. Пазарджик, във Вътрешното отделение - Ревматология, поради силни болки, скованост и ограничени движения в двете колене, с оток и локално затопляне, и зачервяване. Там са му направени лабораторни изследвания, рентгенографии на коленни стави и рентгенография на лумбални прешлени. От тях са установени: *рентгенови данни за фрактура на тибията с метална стабилизация, изправена физиологична лордоза, уплътнени ставни повърхности на телата на прешлените и средни по размери предни ръбови остеофити.* Направено е заключение за *лумбална спондилоартроза III степен по скалата на Kellgren-Lawrens*, по повод на което е проведена терапия с различни медикаменти, нестероидни противовъзпалителни средства и други. Изписан е на 20.05.2021 г. с окончателна диагноза: *Ентезопатм на гръбначния стълб; Множествено засягане на гръбначния стълб;*, като му е назначена терапия за дома.

В последствие на 09.08.2021г. на доверителя и му се налага да претърпи пореден болничен престой, този път в УМБАЛ „ПЪЛМЕД“ ООД - КЛОН МЕДИЦИНСКА СТРУКТУРА „ЗДРАВЕ“, в Отделение по Урология във връзка със сваляне на стенд фиксиран в уретера, заради настъпила хидронефроза на базата на конкремент. Направени са му редица лабораторни изследвания, обзорна рентгенография на пикочно-отделителна система, както и консултации с кардиолог, ендокринолог и анестезиолог, като са установени *рентгенови данни за сянка на дабълджей вдясно.* След което е извършена операция, при която под обща анестезия е проникнато с цистоскоп в пикочния мехур. С щипка е екстрахиран стенд от левия уретер, обилно инкрустиран в мехурната си част. С. Т. е

изписан на 11.08.2021г. с поставена окончателна диагноза: *Хидронефроза с обструкция на уретеропелвикалното съединение.*

Два месеца по-късно, на 22.10.2021 г., с експертно решение на Първи състав на ТЕЛК към „МБАЛ - Пазарджик“ АД, на доверителя и е определено 30 % вид и степен на увреждане - *пожизнено, поради установена спондилоза с лумбосакрална радикулопатия - хронично персистираща. Инзт. ст. пост фрактура крурис синистра. Остеосинтезис металика.*

След изтичането на необходимия период за възстановяване на 23.02.2022г. доверителят и постъпва отново в „МБАЛ - Пазарджик“⁴⁴ АД, в Отделението по ортопедия и травматология за отстраняване от костта на имплантирани уреди от тибия и фибула, поставени при операцията на фрактурата на подбедрицата. Направени са лицева и странична рентгенографии на дясна подбедрица, от които са установени многофрагментни фрактури на дясната подбедрица с метална остеосинтеза на тибията, както и скелетно рентгеново изследване на бедро, коляно и подбедрица. Проведени са консултативни прегледи с кардиолог, анестезиолог, ортопед и рентгенолог. След което на 24.02.2022г. на пострадалия е направена операция, при която под обща интубационна анестезия са отстранени заstopоряващите винтове от дистално и проксимално, след което пиронът е екстирпиран. На 26.02.2022г. доверителят и е изписан с дадени препоръки да раздвижва активно крайника и предписани медикаменти за домашно лечение.

За проведеното лечение С. Т. е извършил разходи, като е заплатил сума в размер на 3 064. 65 лева /три хиляди шестдесет и четири лева и шестдесет и пет стотинки/ (за медицински изделия, консумативи, медикаменти, потребителска такса и други).

Пътният инцидент причинил на доверителя и внезапно и неочаквано увреждане на здравето и множество болки и страдания. С големи усилия се справял в ежедневието си, поради болките от претърпените увреждания. Силно ограничил социалните си контакти, заради болката, дискомфорта и страданията, които изпитвал от фрактурата на подбедрицата. Трудно се справял самостоятелно в ежедневието си, заради ограничената подвижност и имал нужда от помощта на своите близки. Използвал помощни средства за придвижване поради операцията на десния крак и поставената имобилизация. При малко повече активност се оплаквал от нестабилност. Страдал от отоци, пулсиращи болки и невъзможност за извършване на движения с десния крак. Не можел да стои изправен без помощни средства, да се движи самостоятелно и да стъпва на десния крайник. Оплаквал се от болки в дясната ръка поради травмата на десния лакът и голямата рана в тази област, като били затруднени движенията на ръката му. Страдал от главоболие и болки в областта на лявата вежда поради раната. Изпитвал дискомфорт и придърпваща болка заради поставените шевове на раната на лявата вежда. Доверителят и не можел да се изкачва по стълби и да се придвижва по-продължително, защото усещал силни болки в областта на счупването. Оплаквал се от изтръпване, бодежи и силни болки в крака. Страдал от липса на сила в краката, нестабилност, скованост и ограничени движения, получавал и отоци. Страхувал се да се придвижва сам с помощта на патерици. От продължителното залежаване в процеса на възстановяването от нанесените травми при процесното ПТП, доверителят и получил и проблеми с пикочната система, което наложило оперативна намеса. Всичко това в значителна степен влошило цялостното му битуване.

Изживеният стрес от произшествието рефлектирал върху общото емоционално състояние на пострадалия. Инцидентът повлиял отрицателно върху психиката му. В резултат на ПТП доверителят ми станал раздразнителен, с честа смяна на настроенията, изпитвал чести приливи на

чувство на безпокойство и притеснение, особено когато оставал сам. Тези емоции били породени от трудностите, които изпитвал при физическа активност и постоянните болки в краката. Изпитвал неувереност и страх от МПС. След произшествието чувствал несигурност да излиза сам, защото се притеснявал, че всичко може да се повтори. Разстройвал се всеки път, спомняйки си за случилото му се при описаното ПТП. Затворил се в себе си и станал разсеян и тревожен. Чувствал се непълноценен и изолиран, защото не можел да се придвижва самостоятелно.

Видно от представения Констативен протокол за ПТП с пострадали лица и справката, извършена на страницата на Информационен център към Гаранционния фонд, към момента на събитието, виновният водач управлявал лек автомобил марка и модел „Мерцедес Е 320“, с рег. № , който е имал валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, сключена със ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД, с полица № BG/22/19003532771, валидна от 27.12.2019г. до 26.12.2020г.

Съгласно чл. 380 от Кодекса за застраховането - лицето, което желае да получи застрахователно обезщетение, е длъжно да отправи към застрахователя писмена застрахователна претенция. Целта на законодателя е всяко увредено лице в резултат на виновно причинено от водач на МПС пътнотранспортно произшествие да получи от застрахователя по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите справедливо обезщетение, което да бъде равностоен еквивалент на всички претърпени вреди.

Съгласно чл. 429, ал. 1, т. 1 КЗ, застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в договора застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие. В този смисъл по силата на закона пълното обезщетяване на всички претърпени неимуществени вреди изисква същото да бъде съотносимо с болките и страданията, претърпени от увреденото лице, т.е. би следвало да представлява справедлив еквивалент на нанесените вреди.

Във връзка с горното, на 20.04.2021г. отправили молба претенция с вх. № 5346/20.04.2021г. до застрахователя на отговорния за ПТП водач - ответника ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД, с искане да бъде определено и изплатено дължимото застрахователно обезщетение. Към настоящия момент въпреки, че е изтекъл законоустановеният срок, застрахователят не е определил и изплатил застрахователно обезщетение по заявената извънсъдебна претенция, което поражда правния интерес на ищеца на основание чл. 432, ал. 1 КЗ от предявяването на настоящата претенция по исков ред.

С оглед обстоятелството, че застрахователят е уведомен за настъпилото ПТП на 20.04.2021г. с извънсъдебната молба претенция, то от този момент, на основание чл. 429, ап. 3 от КЗ върху претендираната сума следва да бъде начислена и законна лихва до окончателното ѝ заплащане.

Формулиран е петитум да се осъди „ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ ЛЕВ ИНС“ АД, ЕИК: 121130788, да заплати на ищеца С. А. Т., с ЕГН: *****, както следва: обезщетение в размер на 50 000 лева /петдесет хиляди лева/ за претърпените неимуществени вреди, изразяващи се в болки, страдания и психически стрес, в резултат на ПТП, настъпило на 28.08.2020г., при което са му причинени телесни повреди, ведно със законната лихва върху претендираната главница, считано от датата на уведомяване на застрахователя за настъпилото произшествието, посредством молба-претенция от 20.04.2021г., до датата на окончателното изплащане на обезщетението; обезщетение в размер на 3 064. 65 лева /три хиляди шестдесет и четири лева и

шестдесет и пет стотинки/ за претърпени имуществени вреди, изразяващи се в разходи за лечение (за медицински изделия, консумативи, медикаменти, потребителска такса и други), по повод телесните увреждания, в резултат на ПТП, настъпило на 28.08.2020г., ведно със законната лихва върху претендираната главница, считано от датата на уведомяване на застрахователя за настъпилото произшествието, посредством молба-претенция от 20.04.2021г., до датата на окончателното изплащане на обезщетението и направените по делотоъдебни и деловодни разноски.

На основание чл. 127, ал. 4 от ГПКе посочена следната банкова сметка, по която да бъде изплатено застрахователното обезщетение в полза на ищеца:

- IBAN: BG BIC: STSABGSF, разкрита при: Банка ДСК АД, с титуляр: С. А. Т.Сочи
доказателства и прави доказателствени искания

В срока по чл. 367, ал. 1 от ГПК ответникът „ЗК Лев И не“ АД е подал отговор на исковата молба ,с който спорва предявения иск за неимуществени вреди по размер, като счита същия за прекомерно завишен.Оспорва твърдението за изключителна вина на водача на лек автомобил „Мерцедес Е 320“ с рег. № - Р. Б. А., за настъпване на пътнотранспортното произшествие на 28.08.2020г., съответно за настъпване на претендирания с исковата молба вредоносен резултат.Навежда довод за съпричиняване на произшествието и на вредоносния резултат от пешеходеца Р. Б. А., който в нарушение на разпоредбата на чл. 108, ал.1 от ЗДвП не се е движил по тротоара или банкета на пътното платно; в нарушение на чл.113, ал.1, т.1 и т.2 от Закона за движение по пътищата не е пресякъл на пешеходна пътека, преди да навлезе на платното за движение не се е съобразил с разстоянието до приближаващото се пътнo превозно средство и с неговата скорост на движение, не е изпълнил задължението си да не удължава ненужно пътя и времето за пресичане, както и да не спира без необходимост на платното за движение; в нарушение на чл. 114, т.1 и т.2 от Закона за движение по пътищата е навлязъл внезапно на платното за движение и е пресякъл при ограничена видимост. .Оспорва също така твърдението за наличие на причинно- следствена връзка на всички претендирани от ищеца вреди с поведението на водача на лек автомобил „Мерцедес Е 320“ с рег. № РА Р. Б. А..Считам размера на предявения иск за неимуществени вреди за неоснователно завишен и прекомерен, както и за предявен в противоречие с принципа за справедливост, прогласен в чл. 52 от ЗЗД. Оспорва по основание и размер предявения иск за имуществени вреди,както и твърдението за наличие на причинно-следствена връзка на претендираните разходи с настъпилото пътнотранспортно произшествие..Оспорва по основание и размер предявения акцесорен иск за присъждане на лихва за забава, както и началната дата, от която същата се претендира.Видно от представената по настоящото дело молба с Вх. № 5346/20.04.2021г. претенцията на С. А. Т. за изплащане на застрахователно обезщетение за неимуществени и имуществени вреди е постъпила в „Застрахователна компания Лев Ине“ АД на 20.04.2021 г. Въз основа на тази молба в Дружеството е образувана преписка по щета № 0000-1000-03-21-7245 от 20.04.2021г. Съгласно разпоредбата на чл. 497, ал.1, т.1 от Кодекса за застраховането застрахователят не следва да дължи законна лихва за забава върху размера на застрахователното обезщетение преди изтичането на срока от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, ал. 3 от Кодекса за застраховането, а не както претендира ищцовата страна- от датата на предявяване на претенцията. Поради това считам, че законна лихва не се дължи преди дата 18.05.2021 г.

Изразява становище по направените докаателствени искания.Моли на осн.чл.186 от ГПК да

се изиска от РС Пазарджик АНД1766/2020г. по описа на РС Пазарджик,разпит на свидетел при режим на призоваване св.Р. Б.А. с посочен в отговора адрес и възможност за посочване на втори свидетел при режим на довеждане,и искания за допускане на комплексна СМАвТЕ с поставени въпроси, и даване възможност за нови доказателствени искания. Иска се призоваване на делинквента Й. Д. К. като свидетел за уточняване на механизма на ПТП. Оспорва се да са изготвени снимки и описи на щетите.

В срока по чл. 372 от ГПК е постъпила допълнителна искова молба, в която се оспорват възраженията на ответника.Поддържа заявените искания в искането по чл.190 от ГПК,поддържа искането за разпит на трима свидетели по делото.Прави искане за допускане на СПсЕ.Възразява срещу искането за събиране на гласни доказателства относно механизма на настъпване на процесното ПТП,чрез разпит на виновния водач,като заинтересован от изхода на делото..Възразява срещу постановени въпроси в комплексната СМАвТЕ и поставя допълнителни такива.

В срока по чл. 373 от ГПК е постъпил допълнителен отговор на ДИМ.Поддържат се направените доказателствени искания в отговора на и.м. и се оспорват направените искания от ищцовата страна. Няма нови доказателствени искания.

Съдът приема от фактическа страна следното:

На осн.чл.300 от ГПК съдът приема за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелствата във връзка с настъпилия пътен инцидент на 28.08.2020г.-извършеното деяние от застрахования в ответното дружество водач Р. Б. А. ,вината на дееца ,вредоносния резултат-причинените телесни увреждания на С. А. Т. и наличието на причинна връзка между вредите и деянието.

С отговора на исковата молба ответникът не е оспорил валидното застрахователно правоотношение към датата на ПТП 28.08.2020г. по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите обезпечаващо отговорността на водача на л.а „мерцедес „320“ с рег.№РА поради което на основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и 4 от ГПК, съдът приема за безспорно , наличието на валидно застрахователно правоотношение между делинквента и ЗК „Лев Инс“ АД, по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за посочения по-горе лек автомобил към датата на ПТП 28.08.2020г.

По делото са приети писмени доказателства:Констативен протокол за ПТП с пострадали лица от 28.08.2020г.;Лист за преглед на пациент в КДБ/СО № 013281 от 28.08.2020 г.;Допълнителен лист към лист за преглед на пациент в КДБ/СО № 13281 от 28.08.2020г.;Епикриза към И.З. № 11197/2020г., ОТО, „МБАЛ Пазарджик“ АД;Епикриза към И.З. № 640/2021г., Вътрешно отделение - Ревматология, МБАЛ „ХИГИЯ - СЕВЕР“ ООД;Епикриза към И.З. № 6826/2021 г., Отделение по Урология, УМБАЛ „ПЪЛМЕД“ ООД - КЛОН МЕДИЦИНСКА СТРУКТУРА „ЗДРАВЕ“; Експертно решение № 2958 от 172/22.10.2021г. на Първи състав на ТЕЛК към „МБАЛ - Пазарджик“ АД; Епикриза към И.З. № 2369/2022г., ОТО, „МБАЛ - Пазарджик“ АД; 21 бр.фискални бона и Фактура № 10000021746 от 03.09.2020г. и Фактура № 10000021668 от 29.08.2020г.;, Фактура № ***** от 30.06.2021 г., ведно с фискален бон към нея; Фактура № 0000023632 от 21.03.2022г., ведно с фискален бон към нея; Удостоверение за банкова сметка на С. А. Т.; Молба-претенция до ЗК „ЛЕВ ИНС“ АД, с вх. № 5346/20.04.2021г.; Справка-извлечение от Информационен център на Гаранционен фонд; Решение № 36 от 01.02.2021 г., постановено по АНД № 1766/2020г., по описа на РС Пазарджик.

Относно претърпените от ищеца болки и страдания по делото са събрани гласни доказателствени средства ,чрез разпита на свители И.А. и св.М.Т.а и относно настъпия инцидент на 28.08.2022г.

Изискано е и приложена АНД№1766/2020г. по описа на РС Пазарджик.

Като доказателства са представени –отговор от д-р.Андонов вх.№7330/27.10.2022г. с копие от история на заболяване на С. А.Т. ,хоспитализиран в МБАЛ“Хигия-Север“ООД в периода 17.05.2022г. до 20.05.2022г.

Представени са като доказателства –копие от медицински документи , вх. №7369/27.10.2022г. касаещи хоспитализацията на лицето С. Ан.Т. в отделение по ортопедия и травматология към „МБАЛ Пазарджик“Ад с история на заболяването №11197/2020г. за периода 28.08.2020г. до 03.09.2020г. и №2369/2022г. за периода 23.02.2022г. до 26.02.2022г.

Представени са като доказателства–копие от медицински документи , вх.№ 7930 /16.11.2022г. от „УМБАЛ Пълмед клон мед.структура Здраве Пазарджик“касаещи хоспитализацията на лицето С. А.Т. с история на заболяването №6826/2021г.

По делото е допусната и изслушана СПсЕ от в.л. психолог която установява-как са се отразили върху психиката на ищеца получените травматични увреждания при пътно-транспортното произшествие на , какво е психическото състояние на ищеца към момента на прегледа , какви са последиците за ищеца към настоящия момент и в бъдеще от настъпилата злополука ,при която ищецът е получил травматични увреждания.В.л. е уточнило,че при С. основното е ,че при спомена за самата катастрофа и при наблюдаване на мястото на което тя е станала той изпада в състояние на тревожност, на стрес което води до преживяване на изключително напрежение у него, намалено настроение, хиподепресивност, склонност към изолация, не излиза на тераса, не минава през същото място.т.нар флажбексиндром, когато личността преживява отново травмата, която ѝ се е случила, когато види мястото си спомня. И към настоящия момент ищецът се намира в състояние на тежка депресия и изразена тревожност. Мисленето му болестно затормозено от катастрофата, с резултата от нея, с болките, които в момента преживява, на чисто физическо ниво от там това влияе на неговото психологично състояние,като същата би препоръчала консултация с психиатър, който да определи точното лечение , необходимата дозировка, за да може тази депресия да бъде туширана, да се терапевтира. При ищеца няма данни за нарушено психологично функциониране преди инцидента, тоест всички тези симптоми, които се наблюдават и които са разкрили чрез тестовите методики са свързани с инцидента, със самата катастрофа и са в пряка причинно следствена връзка с инцидента. В случая, обаче роля играе и личността на подекспертния, който е с висока впечатлителност и ранимост, той е една по-емоционално лабилна личност, тоест силно преживява ситуациите от ежедневието. ПТП е едно доста по-сериозно преживяване и това влияе върху неговите емоции, мисли, преживявания, които влияят на неговото психологично състояние, изпада в депресия, тревожност, затваря се в себе си , не общува. При С. събитията се преживяват по-силно, оказват по силно влияние върху личността му или той е по-чувствителна личност. В случая състоянието на дистимия се свързва с преживяването на травма, по конкретно ПТП. Няма данни за друго събитие.

По делото са допуснати и изслушани първоначална и повторна съдебно- медицински експертизи от в.л. специалист,като от съдът кредитира повторната СМЕ от която се установиха -травматичните увреждания получени от пострадалия и техния медико биологичен признак , ,хаактерът , интенцзитетът и тежестта на получените от ищеца увреждания , приложеното

лечение и неговата продължителност ,претърпените болки и страдания и тези които ще търпи вследствие на полученото при процесното ПТП травматично увреждане ,причинно-следствената връзка между претърпените увреждания и проведеното лечение и процесното произшествие и какви са последиците за в бъдеще за здравето му.В съдебно заседание в.л е уточнило,че в периода на оздравителния процес има болки, които са с редуциращ интензитет но остават. Операцията е извършена по старите оперативни ръбци се прониква до средството и се премахва оперативно. Възстановителния период е до зарастване на оперативните рани от една до две седмици. Втората операция не се включва във възстановителния период. Има срокове в които е възможно премахването на остеосинтезните средства, от там нататък инициативата остава в пациентите за премахване на остеосинтезните средства. След като завърши костната консолидация премахването на тези средства е възможно, а кога ще стане е въпрос който зависи от пострадалия. Коленната става в това счупване не е ангажирана. Непосредствено в горния край на подбедрицата горната част, под така наречената върга на големия пищял се прониква за да се постави остеосинтезното средство, ставата е интактна по отношение на травмата, която е получил. Има ограничение на самото движение и при него има болки, има и решение на ТЕЛК в тази посока, има дегенеративни ставни изменения и в гръбначния стълб и предвид възрастта му е възможно да има и в ставите. Толкова късно след получената травма не може да се търси причинно следствена връзка с тези затруднения в коленната става. Те са факт, но травма да изключат другите артрозни промени в ставите.Срокът, който е посочил е така да се каже максималния, в който се включва, всичко,костна консолидация, възстановяване на мускулна сила и възстановяване на обема на движенията. Те са две рани, едната в областта на десния лакът, а другата в областта на веждата. Разкъсно контузните рани, когато са лишени от усложнения зарастват в рамките на 7-10 дни, след седмия ден се махат конците и около десетия ден раните са зарастнали. Една такава тежка травма извън физическите болки се съпътства от несигурност на самия пациент, той в момента ползва една патерица, която ползва като бастун, не защото му е необходима защото това му дава увереност в придвижването.В заключението съм посочил в какви срокове са ползват помощни средства и от кога започва натоварването на самия крайник. Няма данни да е получил усложнения. Няма усложнения от получените травми. Самата травма не може да доведе до усложнение на това заболяване. Две са заболяванията които коментира, едното е камък в уретера. По отношение на камъка наличие на конкременти са установени още при първото постъпване в болницата по повод на травмата, той си е имал и преди бъбречно каменна болест. Когато камък се раздвижи и постъпи в уретера води съответно до затруднено отделяне на урината, в тази връзка той е лекуван като е поставена протеза, поради което има известна разлика в неимуществените вреди, аз съм отделил това което може да се използва в едното състояние, и това което се използва при другото и второто е едно пролежаване в болница Хигия Север когато са установени тези дегенеративни състояния в гръбначния стълб, които не са нещо необичайно за възрастта в която се намира пострадалия, но под залежаване имаме когато има оперативно наместване на счупени кости, трябва да се има предвид, че още в първите дни в операцията започва раздвижване в леглото.Тези пациенти не са подложени на обездвижване. Не са старинните техники, където ги държахме в гипсов корсет 5-6 месеца. Тук има обучаване на раздвижване с физиотерапевт, обучаваме да се раздвижат сами за да се предотвратят много по-сериозни усложнения, например тромбоза на дълбоки вени, тромбоемболия, които са животозастрашаващи. Така, че първо не може да се говорим за обездвижване, залежаване и второ няма доказана връзка между това и дегенеративните изменения, които се развиват десетилетия и са свързани с други процеси, основно възрастови процеси,

намаляване височината на между прешленните дискове от където следват и дегенеративни процеси в прешленните тела. И костната плътност е съпътстващ процес, остеопорозата, но след петото десетилетие е сериозен фактор. Пострадалия съобщава по отношение при прегледа, че е провел физиотерапевтични процедури, които били проведени двукратно във В. и в К. а освен това в отделението физикална терапия и рехабилитация на МБАЛ Пазарджик, това са данни от него. По отношение на това в.л приема, че това е точно така, защото той е постигнал много добър резултат по отношение на функционалното състояние на крайника. Целите на лечението са изпълнени. Зависи от тежестта на травмата колко продължава възстановяването, такава травма, която има счупване на подбедрицата, при една група пациенти може да настъпи значително подобрение още първите 6 месеца. При други отива по-назад. При него става въпрос за счупване на двете кости на подбедрицата поради което сроковете са такива, няма възможност да бъдат уточнени до дни или седмици.

По делото са допуснати и изслушани първоначална и повторна съдебно авто -технически експертизи, като от повторната такава неоспорена от страните, приета от съда като компетентно изготвена, се установява с каква скорост и в каква посока се е движел лек автомобил „ Мерцедес Е 320" с рег. № , управляван от Р. Б. А.?Каква е видимостта в района на произшествието От какво разстояние водачът на лек автомобил “Мерцедес Е 320" с рег. № е могъл да възприеме пешеходеца С. Т.? Каква е била скоростта на движение на лек автомобил „ Мерцедес Е 320 “ с рег. № КР към момента на удараКакви се техническите причини водачът на лек автомобил „ Мерцедес Е 320 " с рег. № да допусне пътнотранспортно произшествие.Какъв е механизмът на настъпване на пътнотранспортното произшествие.Какъв е механизмът на реализиране на контактния удар между автомобила и пешеходеца.Къде по дължина и ширина на пътното платно е настъпил контактният удар между автомобила и пешеходеца.Каква е била пътната маркировка и вертикалната сигнализация на участъка от пътя, където е настъпило пътнотранспортното произшествие.Имало ли е обозначена пешеходна пътека на мястото на удар. С какъв ход и къде на пътя се е движел пешеходецът преди настъпване на пътнотранспортното произшествие.Каква е била видимостта на пешеходеца към автомобила от момента, в който е предприел пресичане на пътя до настъпването на контактния удар.В кой момент пресичащият пешеходец е имал възможност да възприеме приближаващия автомобил.Имало ли е препятствия на пътя, които да ограничават видимостта му.С каква скорост се е движел автомобилът и каква е опасната му зона за спиране при установената скорос. На какво разстояние от мястото на удара се е намирал автомобилът, когато пешеходецът е стъпил на платното за движение и е предприел пресичането.От техническа гледна точка предотвратим ли е ударът за пешеходеца.В коя част на тялото на пешеходеца е настъпил контактният удар с автомобила.Как е бил обърнат пешеходецът спрямо автомобила? За какъв период от време е настъпило възстановяването при ищеца? Какви са проявленията на алкохолно опиянение при установената при пешеходеца концентрация на алкохол в кръвта? Бил ли е в състояние пешеходецът да възприеме движещите се по пътя превозни средства, съответно да съобрази поведението си с тях и да реагира при приближаването на лек автомобил „Мерцедес Е 320“ с рег. № С каква скорост и в каква посока се е движел лек автомобил „ Мерцедес Е 320" с рег. № , управляван от Р. Б. А.? Каква е видимостта в района на произшествието? От какво разстояние водачът на лек автомобил “Мерцедес Е 320" с рег. № е могъл да възприеме пешеходеца С. Т.? Какв е била скоростта на движение на лек автомобил „ Мерцедес Е 320 “ с рег. № към момента на удара Какви са техническите причини водачът на лек автомобил „ Мерцедес Е 320 " с рег. № да допусне пътнотранспортно произшествие?

В съдебно заседание в.л. е допълнило отговоряйки на въпроси на пълномощника на ищеца-Дали това означава , че всъщност шофьорът е реагирал с намаляване, със спиране едва след като е ударил пешеходеца?, В.л. е отговорил,че в анализът на събитието, което е направил на стр. 7 в експертизата, на фиг. 3 е представена визуализация в кой момент, на какво разстояние, водачът на МПС-то е реагирал, предприемайки спиране на автомобила, който управлява. Т.е., за да спре автомобилът и да остави началото на спирачната следа, която е документирана на разстояние 20,19 м. от мястото на конфликта между двамата участници, водачът на автомобила е реагирал, задействайки спирачния педал. Той е взел решение. Натиснал е педала. На 20 м. от мястото, което са се ударили той вече е *натиснал спирачката*. На въпрос на пълномощник на ищеца –В предвид, че всъщност той, водачът на лекия автомобил, е имал видимост към пешеходеца още в момента, в който е слязъл от разделителния остров, тревната площ, може ли да се каже, че реакцията му е закъсняла? –В.л. П. е отговорило ,че всичко, което може да се каже, го е написал в експертизата.На въпрос на адв. Н.: Тъй като посочвате като причина за ПТП от субективен характер, може ли да изясним от субективен характер каква е причината точно за ПТП – то? Дали е превишена скорост, дали е закъсняла реакция? В.л. П. е отговорил,че скоростта, която е определена по технически път е в размер на 52 км/час. Дали вече е превишена или не е превишена уважаемият съд ще прецени. Че водачът на автомобила е реагирал по-късно, в смисъл такъв, че е реагирал на 20 м. от мястото на удара, това също мисля, че не е необходимо да се коментира по-нататък.На въпроса на Адв. Н.: От какво разстояние може да реагира? В.л. П.: е отговорил: Той е можел да реагира и от 500 м. В началото на експертизата е започнал с това, че няма обекти, още в обяснението на стр. 2, че липсват обекти, които да ограничават видимостта на участниците един към друг. Участъкът е прав, равен, което е предпоставка за неограничаване на видимостта. Има данни за работещо улично осветление, което също е предпоставка за липса на ограничаване, включително и намаляване на видимостта. Всички тези фактори в съвкупност обуславят една липса изцяло като извод може да се направи, че липсват каквито и да било причини, които да попречат на водача да възприеме пресичащия пешеходец. Като веднага искам да уточни, същото важи и в обратна посока,то важи и за пешеходеца,който също е имал неограничена видимост. От колелото на ОМВ – то на КАТ до мястото на удара са около 200 м. разстояние.На въпрос на Адв. Н.: А когато е тръгнал да пресича самият пешеходец колата била ли е излезнала вече от кръговото? В.л. П. е отговорил: Ако се е движела с тази скорост, която е определена в експертизата категорично да, била е излязла от кръговото. Била е вече на правия участък посока Центъра към гр. Пазарджик. На въпрос на Адв. Н.: И той е имал видимост? В.л. П. е отговорил: Имал е видимост категорично. И двамата субекти са имали видимости един към друг. На въпрос на Адв. Н.: А това е в случай, че пешеходецът се е движел с такава средна скорост между бърз и спокоен ход? В.л. П. е отговорил Точно така. На въпрос на Адв. Н.: От къде съдите и защо правите такива изчисления за средна скорост между бърз и спокоен ход? Данните по делото са, че той се движел със спокоен ход. В.л. П. е отговорил: Защото счита, че тръгвайки да пресича път, всеки един човек в добро здравословно състояние предприема движение за възможно най - кратко време. Не е необходимо да тича, но не е необходимо да се влачи като охлюв. На въпрос на Адв. Н.: А в случай на спокоен ход, може ли да се изчисли на какво разстояние се е намирала тази кола? Била ли е видима? В.л. П. е отговорил: Още по – голямо е било разстоянието и пак е била видима, тъй като разликата в скоростта ще бъде не по-голяма от половин метър в секунда. Пак ще е била излязла от кръговото, но пак казвам с уточнението, че се е движела с тази скорост. Тъй като има и хипотеза, която може да се каже, че автомобилът се е движел с по-висока скорост, преди да настъпи удара. След което е

възприел по някакъв начин пешеходеца. Говорим хипотетично в случая. Възприел е пешеходеца. Предприел е процес за намаляване на скоростта с идеята, че пешеходецът ще го пропусне да мине, ще го изчака и тъй като явно това не се е случило, при скорост на движение около 52 км/час водачът на автомобила е предприел действие за екстремно спиране. А ако е имало друг процес спиране преди това, то той е бил реализиран като т.нар. служебно спиране. Нали това говорим в хипотезата, че се е движил с повисока скорост, но нямаме еднозначни и категорични данни в такава посока. Затова изхождам от факта, че имаме налице спирачна следа, документирана с дължина 12,40 м. и въз основа на тази спирачна следа е определена скоростта в момента на удара, която кореспондира и както се вижда в експертизата и с други методики, които служат за определяне на скоростта. Още 3 други. На въпрос на Адв. Н.: При тази хипотеза, която току що обяснихте, в случай, че той се е движел с по-висока скорост, намалил е веднъж, в следствие е продължил да се движи. В такъв случай тази кола била ли е видима за пешеходецът в момента, в който е слезнал от разделителния остров? В.л. П. е отговорило: Била е. Обясних Ви. Това са 200 м. Движението на пешеходеца. Значи разстоянието от мястото на удара до кръговото движение, т.е. за това говорим, е около 200 м., даже над 200 м., 202 м. ли и 203 м. ли там някъде бяха. Нали не съм ги измервал с ролетка, но около 200 м. Време за движение на пешеходеца 4 секунди. Значи 200 м., ако трябва да се минат за 4 сек., това означава, че скоростта на автомобила трябва да бъде 50 м. в секунда, а 50 м. в секунда това са около 200 км. в час, а там, за да навлезе в кръговото при такава скорост със сигурност автомобилът е щял да спре някъде в околната среда от дясно. Така, че това е абсолютно невъзможно и категорично заявявам, че автомобилът е бил видим в момента, в който пешеходецът е слязъл на пътната лента и съответно обратното е валидно. На въпрос на Адв. Н.: А по отношение посоката на движение, Вие приемате, че той се движел косо? От къде има такива данни, че той се е движел косо? В.л. П. е отговорило: Данните, че се движел косо ги приема първо от това, което е като пътечка формирана там, на разделителния остров. Пътечката е леко косо и вторият критерий, по който съм определил косото движение е локализацията на травмите. С д-р. М. коментирали конкретния случай. Чули се с него да го пита нали според него как е било. Казал му своето мнение. Той казал: „Абсолютно си прав.“ Пешеходецът е бил леко обърнат, като идеята му е била леко да загърби удара, т.е. инстинктивно да загърби удара и счупването му задно странично, но това ще го обяснява по-нататък д-р. М. в неговата експертиза. Беше извършил вече и прегледа на пострадалия. На въпрос на Адв. Н.: Това отговоря ли на схемата, която сте начертал, тъй като тук не изглежда като пешеходецът да загърбва автомобила, по – скоро той е с лице? В.л. П. е отговорило: Това е схематична визуализация. На въпрос на Адв. Н.: Т.е. това не отговаря на движението на пешеходеца? Така ли да разбирам? В.л. П. е отговорило: Това завъртане се е получило в последния момент. Примерно една секунда преди удар, просто е възприел идващия автомобил и леко се е завъртял. Това е инстинктивно. За това движение времето, за което може да се извърши е не по-голямо от 0,3 – 0,4 сек., т.е. едно мигване на очи. На въпрос на Адв. Н.: В такъв смисъл това завъртане може ли да стане, ако той се е движел перпендикулярно и просто се е завъртял по този начин, по който току що обяснихте? В.л. П. е отговорило, че малко по-трудно ще бъде. На въпрос на Адв. Н.: Възможно ли е? В.л. П. е отговорило: Не е невъзможно. Но дали ще се движи перпендикулярно или косо в случая, няма особено голямо значение, тъй като и в двете хипотези пешеходецът попада първо в опасната зона, второ, водачът е могъл да го възприеме на много по-голяма разстояние от опасната зона. На въпрос на Адв. Н.: Казахте, че пешеходецът е ли попадал или не е попадал в опасната зона? В.л. П. е отговорило: Зависи в кой момент. В експертизата са разгледани два момента. Единият момент от слизането на пешеходеца върху платното за движение. На въпрос на Адв. Н.: Това от разделителната площ ли става въпрос? В.л. П.

е отговорило : Точно така. на 62 м., това е моментът. На въпрос на дв. Н.: Когато е слезнал от разделителната площ може ли да уточните бил ли е в опасната зона?

В. л. П. е отговорил : Това всичко е написано в експертизата. Опасната зона е с дължина 35,34 м. При положение, че автомобилът е бил на шестдесет и два метра, логично, че не е попадал в опасната зона. Но това е в момента, когато той стъпва на пътното платно. Сега вече друг е моментът в кой момент Вие ще приемете възникването на опасността, тъй като вече в навлизането в лентата за движение на автомобила, той си е попадал в опасната зона на автомобила и ударът е бил неизбежен. С навлизането на пешеходеца в лентата за движение на автомобила, т.е. дясната, нека да уточним, т.е. дясната от двете ленти, предназначени за движение в посока към Центъра на гр. П. Той е попадал в опасната зона и ударът съответно е бил непредотвратим от страна на водача на автомобила. На въпрос на Адв. Н.: Определяте, че ударът за колата е в предната ѝ лява част. В.л. П. е отговорило: Много не съм видял предна дясна част, тъй като в материалите по делото е приложено ДП. Внимателно съм разгледал протокол за оглед и фотоалбум от произшествието и контактната зона е в лявата част на автомобила около левия фар. Имаме деформация на предния капак и счупване на челното стъкло в лявата му част. На въпрос н съда към вещото лице П.: Защо се е получил според Вас този удар под коляното? Не би ли трябвало при нормално движение и положение на пешеходецът и автомобилът това нещо да е някъде по- горе, накъде над коляното? В.л. П. – Не. Значи Мерцедесът. Това си говорихме с д-р М. като се чухме. Той беше някъде по улицата и ми каза: „Ето, до мен един Мерцедес. Точно ми пада под коляното.“ Това му бяха думите. Бронята пада под коляното. Плюс това височината на бронята зависи от размера на гумите, натоварването на автомобила, налягането в гумите. Това са все фактори, които влияят на височината, съответно и на мястото на удара. И категорично не е имало никакви други видове движения от сорта на тичане, подскочане и т.н. Това си е бил свободен ход между спокоен и бърз. Не е имало тичане категорично, но не е било и някакво влачене.

Правни изводи:

Предявен е иск с правно основание чл. 432, ал. 1 от КЗ.

В производството по този иск върху ищеца лежи доказателствената тежест да установи: 1/ противоправно поведения от страна на делинквента; 2/ вреда; 3/ причинна връзка между деяния и вреда; 4/ вина (същата се презумпират); 5/ наличие на валидно застрахователно правоотношение между посочения делинквент и застрахователното дружество по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите; 6/ настъпване на застрахователното събитие като юридически факт, пораждащ отговорността на застрахователя.

На осн.чл.300 от ГПК е прието за безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството във връзка с настъпилия пътен инцидент на 28.08.2020г.-извършеното деяние от застрахования в ответното дружество водач Р. Б. А. ,вината на дееца ,вредоносния резултат-причинените телесни увреждания на С. А. Т. и наличието на причинна връзка между вредите и деянието.

Отговорността на застрахователя за заплащане на обезщетение за вреди произтича от сключения застрахователен договор, а не от непозволено увреждане. Тази гражданска отговорност е функционално обусловена от отговорността на прекия причинител на застрахователното събитие, обстоятелство което обуславя отговорност на застрахователя за всички причинени от него вреди и при същите условия, при които отговаря самият причинител на вредите – в този см. Решение № 6 от 28.01.2010 г. на ВКС по т. д. № 705/2009 г., II т. о.

В настоящия случай от изслушаната по делото автотехническата експертиза, неоспорена от страните, категорично се установи, че механизмът на ПТП е –л.а марка „Мерцедес се е движел в

направление по ул.П. в посока към „К.“ равномерно със скорост в порядъка на 52км.ч.Пешеходецът е идвършил движението си посока косо и в направление „отляво-надясно“ на посоката на движение на автомобила движещ се по улицата и със скорост в порядъка на 4,5км.ч.Автомолибът „Мерцедес“ при своето движение удря с предно дясна част пешеходеца пресичащ пред него спрямо посоката му на движение.Пешеходецът при своето движение за пресичане на двулентовото плратно на ул.“Пловдивска“ в северната му част е ударен в дясната странична част на тялото му,като инициалния контакт е осъществен в долен десен крайник в областта под коляното и странично-задно спрямо него.В последствие тялото на пешеходеца е възкачено на предния капак на автомобила,където е настъпила пластична деформация от контакта между двете тела и в челното стъкло-удар с глава,като е настъпило счупването,което е документирано при извършване на оглед на местопроизшествие.След мястото и времето на контакта между двата обекта ,автомолиба се установява в покой,без прегазване на пешеходеца , а последния е отхвърлен и изпаднал на запад от мястото на контакта,като по неговото тяло са установени уврежданията подробно описани в медиц.документация.От заключението на в.л се установи,че липсват технически причини за настъпване на анализираното събитие,като причината за неговото настъпване е от субективен характер. Автомобилът се е намирал на разстояние 16,15м. от момента ,в който пешеходеца е започнал да пресича пътната лента ,на която е настъпило ПТП.В момента в който пешеходецът е започнал да пресича пътната лента ,в чийто обхват е настъпило ПТП последният е имал обективна възможност да забележи идващия автомобил от разстояние не по-малко от 150м. и и пряката видимост с дължина не по-малка от 150м.- разстояние биха могли да възприемат двамата участници в събитието. Във всеки един момент от развитието на събитието –от началото на пресичането до момента на удара между участниците- пешеходецът е имал възможност да възприема безпрепятствено приближаващия го автомобил.В.л. установява ,че пълния спирачен път на автомобила при движението му със скорост от 52км.ч. е дължина 35,34м.В. момента на стъпване върху пътното платно от страна на пешеходеца,автомобилът се е намирал на разстояние 62,29м.Освен това в.л. установява,че предотвратимостта на настъпване на произшествието от страна на пешеходеца би била само и единствено свързана с действия по изчакване на преминаването на автомобила,след което да пресече платното за движение.

С това поведение от една страна водачът на лекия автомобил ,е нарушил нормата на чл. 20, ал. 1 и 2 от ЗДвП, предвиждаща задължението на водачите да контролират непрекъснато пътните превозни средства, които управляват, както и при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие, евентуално **да намалят** скоростта и в случай на необходимост да спрат, при възникване опасност за движението.В тази насока съдът съобразява събраните по делото гласни доказателствени средства и обстоятелствата установени от заключението на в.л. а именно ,че в момента на стъпване върху пътното платно от страна на пешеходеца,автомобилът движейки се със скорост от 52км.ч.н-незначително над минимално установената за населеното място, и се е намирал на разстояние 62,29м. - пряката видимост ,която е **с дължина не по-малка от 150м.** ,което разстояние биха могли **да възприемат двамата участници в събитието** и липсата на технически причини за настъпване на анализираното събитие,като единствена такава за неговото настъпване е от субективен характер. От друга страна обаче се установи,че в момента в който

пешеходецът е започнал да пресича пътната лента ,в чийто обхват е настъпило ПТП ,каквата възможност е имал автомобилиста,така и пешеходецът е имал обективна възможност да забележи идващия автомобил от разстояние не по-малко от 150м. Пешеходецът е извършил движението си посока косо и в направление „отляво-надясно“ на посоката на движение на автомобила движещ се по улицата и със скорост в порядъка на 4,5км.ч Автомобилът се е намирал на разстояние 16,15м. в момента ,в който пешеходеца е започнал да пресича пътната лента ,на която е настъпило ПТП,като от заключението в.л. се установява,че пълния спирачен път на автомобила при движението му със скорост от 52км.ч. е дължина 35,34м. В.л. е уточнило,че с навлизането на пешеходеца в лентата за движение на автомобила в дясната от двете ленти, предназначени за движение в посока към Центъра на гр. П.той е попадал в опасната зона и ударът съответно е бил непредотвратим от страна на водача на автомобила. В.л. в о.з. е уточнило,че участъкът е прав, равен, което е предпоставка за неограничаване на видимостта-има данни за работещо улично осветление, което също е предпоставка за липса на ограничаване, включително и намаляване на видимостта. Всички тези фактори в съвкупност обуславят една липса изцяло като извод може да се направи, че липсват каквито и да било причини, които да попречат на водача да възприеме пресичащия пешеходец. Като веднага е искал да уточни,че същото важи и в обратна посока , то важи и за пешеходеца. Той също е имал неограничена видимост. При така описания механизъм на ПТП безспорно пострадалият също е нарушил правилата за движение по пътищата – чл.113 ,ал.1,т.1 и [т. 4 от ЗДвП](#) – преминал е, пресякъл е платното за движение на необозначено място, без преди това да се съобрази с приближаващото се пътно превозно средство. Нарушена е и забраната на чл.113 ,т.1 от ЗДвП – да не се навлиза внезапно на платното за движение. Това именно поведение на пострадалия е в пряка причинна връзка с настъпване на ПТП и без което поведение ПТП-то не би настъпило, респективно – не биха настъпили и претърпените увреждания. В отговорите на в.л. в с.з. се установи,че опасната зона е с дължина 35,34 м. и при положение, че автомобилът е бил на шестдесет и два метра, логично, че не е попадал в опасната зона. в момента, когато той стъпва на пътното платното Друг е моментът в който ще се приеме възникването на опасността, тъй като вече в навлизането в лентата за движение на автомобила, той си е попадал в опасната зона на автомобила и ударът е бил неизбежен. В.л. е допълнило,че предотвратимостта на настъпване на произшествието от страна на пешеходеца би била само и единствено свързана с действия по изчакване на преминаването на автомобила,след което да пресече платното за движение. А дали пешеходецът „би могъл да възприеме движещите се по пътя превозни средства и да съобрази поведението си с тях“ в.л. е отговорило,че това е въпрос от субективно естество и няма връзка с инженерно-техническия анализ на произшествието.

Вредата представлява промяна на имуществото, правата, телесната цялост и здраве, душевност и психическо състояние на човека. Промяната може да се осъществи чрез смущение, накръняване или унищожаване на посочените човешки блага. Те могат да бъдат както имуществени (претърпiani загуби и пропуснати ползи), така и неимуществени (болки и страдания, изобщо негативните психически преживявания, които търпи или ще търпи увреждания), стига да са пряка и непосредствена последица от увреждането. Относно наведените твърдения за възникнали допълни усложнения В.л. е пояснило,че по отношение на камъка наличие на конкременти са установени още при първото постъпване в болницата по повод на травмата, той си е имал и преди бъбречно каменна болест,т.е когато камък се раздвижи и постъпи в уретера води съответно до затруднено отделяне на урината, в тази връзка той е лекуван като е поставена протеза, и второто е едно пролежаване в болница Хигия Север когато са установени тези дегенеративни състояния в

гръбначния стълб, които не са нещо необичайно за възрастта в която се намира пострадалия, но под залежаване следва да се има предвид когато има оперативно наместване на счупени кости, като още в първите дни в операцията започва раздвижване в леглото, т.е тези пациенти не са подложени на обездвижване.

От събраните по делото доказателства съдът приема, че всички предпоставки за възникване отговорността на застрахователното дружество са налице: установен деликт при съответно авторство (Р.А.), противоправност, вина, неимуществени вреди (следва да се има предвид, че не е в тежест на пострадалия да докаже отделните си негативни изживявания, тъй като доказани ли са увреждащите действия, искът е установен в своето основание и съдът е длъжен да определи неговия размер по своя преценка или като вземе заключението на вещо лице съгласно чл. 162 от ГПК – вж. Решение № 316 от 14.10.2013 г. на ВКС по гр. д. № 121/2013 г., IV г. о.) и причинна връзка между деянието и вредите; наличие на валидно застрахователно правоотношение между причинителя и застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, респ. настъпване на застрахователното събитие като юридически факт, пораждащ отговорността на застрахователя.

По възражението за съпричиняване:

Възражението за съпричиняване се основава на това, че пострадалият-ищец е нарушил ЗДвП-чл.113 и чл.114 от ЗДвП . И чл. 108, ал.1 от ЗДвП не се е движил по тротоара или банкета на пътното платно; ,както и не е пресякъл на пешеходна пътека, преди да навлезе на платното за движение не се е съобразил с разстоянието до приближаващото се пътено превозно средство и с неговата скорост на движение, не е изпълнил задължението си да не удължава ненужно пътя и времето за пресичане, както и да не спира без необходимост на платното за движение; в нарушение на чл. 114, т.1 и т.2 от Закона за движение по пътищата е навлязъл внезапно на платното за движение и е пресякъл при ограничена видимост.

В трайната практика на ВКС се приема, че само по себе си нарушението на установените в ЗДвП и ППЗДвП правила за движение по пътищата не е основание да се приеме съпричиняване на вредоносния резултат от пострадалия, водещо до намаляване на дължимото се за същия обезщетение. Необходимо е нарушението да е в пряка причинна връзка с настъпилия вредоносен резултат, т. е. последният да е негово следствие, тъй като приложението на правилото на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД е обусловено от наличието на причинна връзка между вредоносния резултат и поведението на пострадалия, с което той обективно е създал предпоставки и/или възможност за настъпване на увреждането. Застъпено е становището, че приносът трябва да е конкретен – да се изразява в извършването на определени действия или въздържане от такива от страна на пострадалото лице, както и да е доказан, а не хипотетично предполагаем (в този смисъл Решение № 16 от 4.02.2014 г. на ВКС по т. д. № 1858/2013 г., I т. о.).

Обстоятелството,че ищецът непосредствено преди ПТП слизайки от разделителния остров е пресякъл пътното платно на необозначено място , изскачайки внезапно на патното не пропускайки автомобила е достатъчно, за да обуслови нарушаване на ЗДвП. Преценката за наличие на съпричиняване се извежда именно с оглед на това, че увреждането не би било причинено, ако пострадалият не бе пресякъл платното за движение внезапно, на необозначено място, без да се съобрази със скоростта на приближаващото се моторно превозно средство. Дали поведението на пострадалия е рисково и дали то е допринесло за увреждането, подлежи на установяване във всеки конкретен случай. Такова рисково поведение е когато то е проява на

съзнателен и свободно формиран избор на увредения, по отношение на когото е налице знание за този факт, или възможност за узнаването му при проявена нормална дължима грижа (аргумент от т. 7 от ТР № 1/2014 г. на ОСТК на ВКС). Тежестта за доказване е върху позоваващата се на съпричиняването страна в процеса. Тя следва да го установи с допустимите от ГПК доказателствени средства, каквито безспорни и категорични доказателства в процеса се събраха. От събрания по делото доказателствен материал се установи обстоятелството, че основна причина за настигването ПТП не е единствено виновното поведение на водача на МПС който не е намалил скоростта на движение на автомобила, но и това на пострадалия който се е поставил сам в това състояние което е повлияло на преценката и самото негово поведение, като участник в движението. Т.е. установи се, че в момента в който пешеходецът е започнал да пресича пътната лента, в чийто обхват е настъпило ПТП същият е имал обективна възможност да забележи идващия автомобил от разстояние не по-малко от 150м., разстояние биха могли да **възприемат двамата участници в събитието**. Пешеходецът е извършил движението си посока косо и в направление „отляво-надясно“ на посоката на движение на автомобила движещ се по улицата и със скорост в порядъка на 4,5 км.ч. Автомобилът се е намирал на разстояние 16,15м. в момента, в който пешеходеца е започнал да пресича пътната лента, на която е настъпило ПТП, като от заключението в.л. се установява, че пълния спирачен път на автомобила при движението му със скорост от 52 км.ч. е дължина 35,34м. С навлизането на пешеходеца в лентата за движение на автомобила, т.е. дясната от двете ленти, предназначени за движение в посока към Центъра на гр. П., той е попадал в опасната зона и ударът съответно е бил непредотвратим от страна на водача на автомобила. Както се посочи по-горе при така описания механизъм на ПТП както водача на автомобила, така и безспорно пострадалият също е нарушил правилата за движение по пътищата – чл.113, ал.1, т.1 т. 4 от ЗДвП – преминал е, пресякъл е платното за движение на необозначено място, без преди това да се съобрази със скоростта на приближаващото се пътни превозни средства. Нарушена е и забраната на чл.114, т. 1 от ЗДвП – да не се навлиза внезапно на платното за движение. При пресичане на пътното платно извън определените за целта места, правото на пешеходеца не е абсолютно. Именно това поведение на пострадалия е в пряка причинна връзка с настъпване на ПТП и без което поведение ПТП-то не би настъпило, респективно – не биха настъпили и претърпените увреждания. Това е онова конкретно действие на пострадалия, което по безспорен начин обективно е допринесло за настъпване на вредоносния резултат, тъй като и от заключението на в.л. се установи, че предотвратимостта на настъпване на произшествието от страна на пешеходеца би била само и единствено свързана с действия по изчакване на преминаването на автомобила, след което да пресече платното за движение.

Описаното поведение на пострадалия, доказва конкретен принос за настъпване на увреждането, при условията на пълно и главно доказване, а не е само предполагаем, с което поведение увреждането се намира в пряка причинна връзка, съпоставимо с деликтното поведение на водача на МПС и предвижда приложението на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД.

Съпоставимо с поведението – вината на деликвента, който е признат за виновен с влязъл сила съдебен акт, постановен в наказателното производство, за това, че е нарушил правилата за движение по пътищата: чл. 20, ал.2 изр. второ от ЗДвП – водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението - наличие на пресичащо пътното платно лице, но не сторил това; чл. 116, пр.1 от ЗДвП – водачът на пътно превозно средство е длъжен да бъде внимателен и предпазлив към пешеходците, особено към децата, но не сторил това; чл. 117 от ЗДвП – при приближаване към място, където на пътя, или в

близост до него се намират лица, водачът на пътно превозно средство е длъжен да намали скоростта, а при необходимост –и да спре, но не сторил това – то приносът на пострадалия в процентно отношение е 50%.

По размера на претендираното обезщетение за неимуществени вреди:

В своята трайна съдебна практика (т. II от ППВС № 4 от 23.12.1968 г.) са определени критериите за "справедливост". Прието е, че справедливостта не е абстрактно понятие, а е свързано с преценка на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се вземат предвид от съда при определяне на размера на обезщетението.

Размерът на дължимото обезщетение се определя според вида и тежестта на причинените телесни и психични увреждания – това са фактите и обстоятелствата, които имат пряко значение за размера на предявения иск – продължителността и интензитета на претърпените физически и душевни болки, други страдания и неудобства, стигнало ли се е до разстройство на здравето, а ако увреждането е трайно – медицинската прогноза за неговото развитие.

В случая обективните данни, събрани по делото са, че пострадалият С. Т. (на 64 г. към датата на инцидента) е получил счупване на двата пищяла на подбедрицата в горната им трета, разкъсно-контузна рана на веждата и рана на десен лакет. При пострадалия е проведено оперативно лечение на счупването на костите на подбедрицата в дясно, като е извършено открито наместване с вътрешна фиксация със заключен тибиален пирон. След периода на пълна костна консолидация остесинтезните средства са премахнати. Раните са обработени хирургично. Прилагана е адекватна лекарствена терапия. При изписването от стационара е предписан антикуагулант за вкъщи за тридесет дни, болкоуспокояващи и средства подпомагащи костната регенерация. Дадени са указания за раздвижване в домашни условия. В.л. установява, че непосредствено след получаването на уврежданията, мед. манипулации и операции, както в периода на раздвижване пострадалия е изпитвал интензивни болки и страдания, налагащи прилагането на обезболяващи средства. При правилно проведено лечение на счупванията на костите на подбедрицата, костното срастване се осъществява в рамките на 6-8мес., т.е. това е продължителността на оздравителния период. Пълно функционално възстановяване, изразено като възстановяване на мускулна маса на крайника, постигане на стабилност на коляното и др. при пълна и правилно проведена рехабилитация се постига за 10-12м.есеца. Движенията в първите няколко дни са се извършвали в леглото, с помощни средства-патерици. След 3-4мес. е възможно постепенно натоварване на крайника. В.л. е отговорило, че между описаните травматични увреждания и настъпилото ПТП е налице причинно-следствена връзка. Въпреки, че оздравителния процес е приключил, при физическо натоварване – динамично или статично, влошаване на метеорологичните условия и др. ще се появяват болки в областта на подбедрицата. Все още не е постигнат пълен обем на движения в колянната става. За в бъдеще не се очаква влошаване на състоянието. Симптоматиката на дясната колянна става подлежи на диагностично изясняване, като няма медицински данни за травматичното и увреждане при станалото ПТП.

Освен това от заключението на допуснатата и изслушана СПсЕ се установи, че при С. основното, което се наблюдава е т.нар. флажбексиндром, като тези симптоми са обичайни след такъв инцидент и при една насрочена терапия би трябвало с приложение на терапията да отшумят. В.л. е допълнило, че няма данни за нарушено психологично функциониране преди инцидента. В случая, това зависи от неговата личностова предиспозиция, тоест как личността преживява действителността, като в случая се установи, че пострадалия е по-чувствителна

личност.. По данни по делото и проведената психологическа беседа с подекспертния няма информация за случило се или преживяно от личността друго събитие с толкова голяма травмираща и емоционална окраска ,т.е в случая състоянието на дистимия се свързва с преживяването на травма, поконкретно от ПТП.

Както се изложи вече, когато ищецът претендира обезщетение за обичайните неимуществени вреди от деликт, при доказани увреждащи действия (както е в случая), искът е установен в своето основание и съдът е длъжен да определи неговия размер. Тогава не са нужни формални, външни доказателства за установяване на тези обичайни вреди, тъй като те настъпват винаги в резултат от увреждащото действие. В този случай размерът на обезщетението следва да се определи според стандарта на живот, за да не се превърне в източник на неоснователно обогатяване за пострадалия. Когато обаче ищецът претендира вреди над обичайните, които са обусловени от конкретни, специфични обстоятелства, той следва да ги посочи в исковата молба и безспорно да ги докаже. Съдът на свой ред трябва да се мотивира защо присъжда обезщетение над или под обичайния размер (в т.см. Решение № 270 от 16.02.2018 г. на ВКС по гр. д. № 284/2017 г., IV г. о.).

С оглед изложеното разбиране, съдът следва да приеме, че са налице именно обичайните за претърпяното телесно увреждане неимуществени вреди. Тоест в доказвания период на лечение и възстановяване ищецът е изпитвал болки и страдания с обичайните за травмата характеристики и интензитет, но и търпимите неудобства които не са били по-големи от обичайните. По отношение на допълнителните усложнения наличие на конкремент в уретера и затруднено отделяне на урина, както и установени дегенеративни състояния в гръбначния стълб, които не са нещо необичайно за възрастта в която се намира пострадалия, а не плод на залежаване настоящия състав изложи съображенията си по-горе в мотивната част на решението си.

От изслушаната по делото СМЕ се установи ,че приблизителен период за възстановяване, взимайки предвид възрастта на потърпевшия общото състояние на организма и има ли други придружаващи заболявания е между 10-12 месеца, като в пълен обем възвръщане на здравния статус определено не е възможно.. В.л. е установило също така, че здравословното състояние на С. А.Т. в момента на прегледа е относително възстановено-има възможност за самостоятелно придвижване и това води до възможности да има социален живот, макар, че придвижването не е в обем на това от преди инцидента, че е необходимо да се използват за придвижване на помощни средства, бастун например. Относно преценката на възможността за трудова дейност ,следва да се посочи, че пострадалия е в пенсионна възраст.

Следва да бъдат отчетени и обстоятелствата свързани с последиците за ищеца към настоящия момент и за в бъдеще от настъпилата злополука. В тази връзка от допуснатите и изслушани СМЕ СПсЕ се установяват обичайните болки и страдания и липсват такива с допълнителен характер. , приблизителния период за възстановяване на ищеца , психологичната реакция, вследствие стресогенното събитие, лечението и периода на възстановяване на С. Т. проявяващо се с разнообразни негативни емоции и мисловни преработки .

По делото се установи също така, че към настоящия момент С. Т. се намира в състояние на тежка депресия, чувства се ненужен, безполезен и в тежест на близките си. Продължителността на нетретирания депресивен епизод може да продължи от няколко седмици до месеци или година. Следва да се отчетат обстоятелствата установени от В.л. съдебен лекар, че въпреки , че оздравителния процес е приключил ,при физическо натоварване , динамично или статично ,влошаване в метеорологичните условия и др. ще се проявят болки в областта на подбедрицата ,като все още не е постигнат пълен обем на движения в колянната става. За в бъдеще не се очаква влошаване на състоянието на ищеца, като симптоматиката на дясната колянна става подлежи на

диагностично изследване ,като няма данни за травматичното и увреждане при станалото ПТП.

При определяне на дължимото обезщетение така също следва да се държи сметка и за обществените представи за справедливост в аспект на съществуващите общественоекономически условия на живот към момента на увреждането – юни 2018 г. и създаденият от съдебната практика ориентир пр.(вж. решение № 2 от 4.01.2022 г. на ПАС по в. т. д. № 734/2021 г. -1/Травматичен шок, довел до разстройство на здравето временно опасно за живота й; 2/Закрита черепно-мозъчна травма /травматичен субарахноидален, епидурален и субдурален кръвоизлив, счупването на кост и базата на черепа/, довела до разстройство на здравето, временно опасно за живота й; 3/счупване на сакрума /кръстна кост/ и на двете срамни кости на таза и главичката на малкопищялната кост на лявата подбедрица, довело до трайно затрудняване на движенията на левия долен крайник; 4/Счупване на процесус трансверзус L5 /лумбален прешлен/, довело до трайно затрудняване на движенията на снагата.-70 000лв. ,както и Решение № 263 от 20.12.2021 г. на ПАС по в. т. д. № 687/2021 г.-55 000лв.).

Моралните вреди са индивидуално определими и паричното обезщетение за тях следва да съответства на необходимото за преодоляването им,като бъде отчетено обстоятелствата,че пораженията са свързани с нарушаване дейността на определени органи и техния пълен капацитет определено може да се очаква, е възможно пълно възстановяване. както и възможностите за свободно движение които биха се подобрили,в зависимост от прилагането на последваща терапия(медикаментозна, физио и кинези терапии).

При съобразяване с конкретния обем преживени болки и страдания от ищеца – посочени по-горе и преценени като обективен критерий, продължителността на оздравителния процес – почти една година, обстоятелството, че за не дълъг период от време,когато ищецът е бил обездвижен, факта, че към момента на ПТП-то пострадалият е в нетрудоспособна възраст - на 65 години, следва да се приеме, че справедлив паричен еквивалент на понесените от С. Т. неимуществени вреди е сумата от 60 000 лв. Релевантни в тази насока са, както данните са негативните последици по отношение на физическата, така и данните за негативни последици в психо-емоционалната сфера на ищеца в резултат на инцидента. Освен това, удовлетворяването на изискването за справедливост по чл. 52 от 33Д налага при определяне на размера на обезщетенията за неимуществени вреди да се отчита и обществено - икономическата конюнктура в страната, чиито промени намират отражение в нарастващите нива на застрахователно покритие по задължителната застраховка "Гражданска отговорност".

Ето защо и тъй като неимуществените вреди, които представляват неблагоприятно засягане на лични, нематериални блага, не биха могли да бъдат възстановени, предвиденото в закона обезщетение не е компенсаторно, а заместващо и се определя съобразно критериите, предписани в правната норма на чл. 52 от 33Д – по справедливост.Следващият въпрос, очертан с предметните предели на настоящото производство, е степента на съпричиняване за вредоносния резултат от страна на пострадалото лице, каквото възражение застрахователят има право да релевира, съгласно чл. 432, ал.2 от КЗ.

В материалноправната норма - чл. 51, ал.2 от 33Д, е предвидена възможност за намаляване на обезщетението за вреди от деликт, като намаляването на обезщетението е обусловено от наличие на причинна връзка между поведението на пострадалия и произлезлите вреди.

Съпоставимо поведението на пешехода с това на водача на МПС, който се е движел, макар и с недостатъчно съобразена, но разрешена скорост и е реагирал своевременно, то степента на съпричиняване, като поведение, при липса на което крайният вредоносен резултат би бил предотвратен, не е еквивалентна на виновното поведение на водача на лекия автомобил, както неправилно в процентно отношение – 50%, е приел първоинстанционният съд. Приносът на пострадалия за настъпване на вредоносния резултат, с оглед гореописаното му поведение, е в равна степен и следва да бъде определен в съотношение 50%. При тази степен на съпричиняване определеното обезщетение за неимуществени вреди – 60 000 лв., с оглед разпоредбата на чл. 52,

ал.2 от ЗЗД, следва да бъде в размер на 30 000 лв.

Не е проява на справедливост, а е в дисхармония със справедливостта, определяне на парично обезщетение по-голямо от необходимото за обезщетяване на претърпените вреди, съобразявайки обстоятелствата, че не са установени настъпили усложнения и др. фактори, които да удължат нормалното протичане на оздравителния процес и характер на увреждането-средна телесна повреда. С посоченият размер според съда, ще се постигне целта на института за репарация на търпените от ищеца неимуществени вреди, като се съобразят икономическите условия в страната към момента на настъпване на ПТП-то и същевременно се спази общественото разбиране за справедливост, ориентир за което са нормативно определените лимити по застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите.

До претендирания размер на сумата от 50 000 лв. предявения иск като неоснователен следва да бъде отхвърлен.

По отношение на законната лихва:

В действащия Кодекс за застраховането изрично е регламентирано, че застрахователното покритие включва и лихвите по чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ (арг. чл. 493, ал. 1, т. 5 от КЗ), тоест застрахователят отговаря за лихвата за забава, когато застрахованият отговаря за тях пред увреденото лице, което в хипотезата на деликта произтича от правилото на чл. 84, ал. 3 от ЗЗД. Въпреки това в чл. 429, ал. 3 от КЗ е регламентирано, че лихвите за забава на застрахования по ал. 2, т. 2, за които той отговаря пред увреденото лице, се плащат от застрахователя само в рамките на застрахователната сума (лимита на отговорност). В този случай от застрахователя се плащат само лихвите за забава, дължими от застрахования, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 от КЗ или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна. Или, отговорността на прекия причинител за лихви, считано от датата на неправомерното увреждане съществува, но същата (по силата на самия кодекс) се поема от застрахователя от един по-късен момент, в който му е станало известно настъпването на застрахователното събитие. Не е налице законова възможност в тежест на застрахователя да се възложат и лихвите за времето от увреждането до уведомяването му за това.

По делото безспорно се прие, че ищецът е отправил претенция пред застрахователя на 20.04.2021 г. за заплащане на обезщетение по повод процесното ПТП от 28.08.2020 г.,. Ето защо, единственият установен момент, в който на застрахователя му е станало известно настъпването на застрахователното събитие и той не оспорва този факт е 20.04.2021 г., която дата следва да се приеме и за датата, от която тече и законната лихва за забава върху присъдените обезщетения и по отношение на която след изтичане на 3месечния срок следва да се уважи претенцията, а именно от 20.07.2021г.

По отношение на имуществените вреди. Съдът счита, че така предявената претенция е частично основателна .

Съдът счита, че след обстойния анализ на събраните по делото доказателства следва да бъде частично уважена предявената претенция за закупуване на лекарствени продукти ,медицински консуматив и медикаменти ,за лечение и възстановяване от инцидента. В тази насока от допуснатата по делото СМЕ се установи, че ищецът е извършил разходи, свързани с получените от ПТП травми, но не в посочения размер. Той е закупил ксарелто-10мг, за 30 дни , на стойност - 95,10лв. ,болкоуспокояващи на стойност 27,85лв. , калцикинон на стойност -26,90лв. , патерици и

уринатори на стойност 39,50лв. ,заплатил е 1 600лв. за заключен табиален пирон ,потребителска такса на стойност 34,80лв. и 17,40лв. за второто пролежаване в ОТО , такси за ЛКК и ЛАК на стойност в р-р на 5лв. т.е направените разходи са на обща стойност 1846,55лв. до който размер следва да бъде уважен предявения иск.До претендирания размер на сумата от 3 064, 65лв. искът като неоснователен следва да бъде отхвърлен.

В.л е допълнило,че няма данни пострадалия да е получил усложнения на получените при ПТП травми .Представена е медицинска документация на хоспитализации в урологично отделение по повод на камък в уретера и последващо стентирание на уретера и във вътрешно отделение по повод на ентезопатия на гръбначния стълб,свързана с дегенеративни изменения на прешленните тела.Изброените по-горе заболявания са придружаващи и не са усложнения с получените увреждания от преживяното ПТП. ,т.е те не са в причинно-следственва връзка с процесния инцидент.

Предвид акцесорния си характер основателен и доказан е и искът за присъждане на законна лихва.Принципно лихва може да се търси от датата на изтичане на тримесечния срок от отправяне на претенцията до ответното дружество, която лихва се дължи от застрахователя при действието на чл. 497, ал.1, т.2 от КЗ.В случая ищецът е оформил претенция за законна лихва считано от 20.04.2021г. –но датата следваща деня в който изтича 3-месечния срок за произнасяне и заплащане на обезщетение до окончателното изплащане на сумите е 20.07.2021г. поради което , претенциите следва да се уважат,като основателни.

По разноските:

Ищецът е освободен от такса и разноски – чл. 83, ал. 1,т.4 от ГПК. Претендира с исковата молба съдебно и деловодни разноски. В разглежданата хипотеза към исковата молба е представено копие от договор за правна помощ и съдействие с нот.заверка от 09.09.2020г. (стр.14) и преупълномощителни /стр.74 и 104/ в които липсва посочен размер на договорено и заплатено адв.възнаграждение.От ищцовата страна макар да се е явил пълномощник в проведените съдебни заседания не е направено искане на конкретно основание за присъждане на съдебно-деловодни разноски в определен размер ,като по делото липсва и не е представен списък по чл.80 ГПК, което обстоятелство съдът съобразява при произнасяне на решението.Предвид на изложените по-горе съображения настоящия състав на съда счита, че не са налице основания за присъждане на съдебно деловодни разноски в полза на ищеца.

Ответникът претендира разноски по делото в р-р на 1116 лева (депозити и юрк. възнаграждение), на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, които с оглед отхвърлената част от иска определени по съразмерност и претендираното в последно с.з. юрк.възнаграждение в р-р на 300лв. води до извод за възлагане в тежест на ищеца на сумата от 349,55лева.

Когато делото е решено в полза на лице, освободено от държавна такса или от разноски по производството, осъденото лице е длъжно да заплати всички дължащи се такси и разноски. Съответните суми се присъждат в полза на съда – чл. 78, ал. 6 от ГПК. Съдебната практика приема, че и в случаите по чл. 78, ал. 6 от ГПК осъденото лице е длъжно да заплати всички дължащи се такси и разноски, но съразмерно с уважената част от исковите (в т.см. Решение № 311/08.01.2019 г. на ВКС по гр. д. № 1144/2018 г., IV г. о., Определение № 201/27.06.2016 г. на ВКС по гр. д. № 5961/2015 г., III г. о.; Решение № 321/30.01.2018 г. на ВКС по гр. д. № 1159/2017 г., IV г. о.). Следователно ответника следва да бъде осъден да заплати в полза на съда и сумата от 2 639,78 лева разноски за производството /такса и депозит/.

РЕШИ:

ОСЪЖДА „ЗК Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Черни връх“ №51Д да заплати на С. А. Т., ЕГН:*****, с постоянен адрес: гр. П., ул. „П.“ №, сума в размер на 30 000 лева, обезщетение за претърпени неимуществени вреди изразяващи се в болки, страдания и психически стрес по повод получените от него телесни увреждания в резултат на ПТП настъпило на 28.08.2020г. , ведно със законната лихва за забава от 20.07.2021 г. до окончателното изплащане на сумата, на основание чл. 432, ал. 1 от КЗ, по банковата сметка на ищеца в „Банка ДСК“ АД , IBAN: BIC: S, като

ОТХВЪРЛЯ предявения иск за разликата над уважените 30 000 лева до претендираните 50 000 лв, ведно с дължимата законна лихва върху посочената сума ,като неоснователен.

ОСЪЖДА „ЗК Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Черни връх“ № 51Д, да заплати на , С. А. Т., ЕГН:*****, с постоянен адрес: гр. П., ул. „П.“ №, сума в размер на 1 856,55 лева, обезщетение за претърпени имуществени вреди разходи за лечение в резултат на ПТП настъпило на 16.11.2018г. , ведно със законната лихва за забава от 20.07.2021 г. до окончателното изплащане на сумата по банковата сметка на ищеца в Банка ДСК“ АД , IBAN р-р на 1 856,55 лева до претендирания размер на 3 064,65 лв, ведно с дължимата законна лихва върху посочената сума ,като неоснователен.

ОСЪЖДА С. А. Т., ЕГН:*****, с постоянен адрес: гр. П., ул. „П.“ №, да заплати на „ЗК Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Черни връх“ № 51Д сумата в р-р на 349,55 лв.-разноски за производството /юрк.възнаграждение и депозити/, съразмерно отхвърлената част от иска на осн.чл.78,ал.3 ат ГПК.

ОСЪЖДА „ЗК Лев Инс“ АД, ЕИК 121130788, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Черни връх“ № 67А, да заплати по сметка на Окръжен съд – Пазарджик сумата от 2 639,78 лева – разноски за производството/такса и депозит/, съразмерно на уважената част от иска на осн. чл.78, ал. 6 от ГПК, както и 5 (пет) лв – за служебно издаване на изпълнителен лист при неплащане на сумата в срока за доброволно изпълнение.

Решението може да бъде обжалвано пред Пловдивския апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пазарджик: _____